

Barátság

Magyarország népei
kölcsonös megismerkedését szolgáló
folyóirat

Alapította 1994-ben:
Ember Mária és
Mayer Éva

Kiadó:
Filantróp Társaság
1113 Budapest,
Tas vezér u. 17. IV.4.

Felelős szerkesztő:
Mayer Éva

Megjelenik hatszor egy évben

A szerkesztőség postacíme:
1519 Budapest, Pf. 452.
Telefon: **385-6297**
naponta 10-14 óráig
Telefon/fax: **203-2858**

ISSN 1218-0149

Előfizethető a Barátság
csekkszámánál:
11711034 – 20813402
OTP 1114 Budapest XI.,
Szent Gellért tér 3.

Terjeszti a szerkesztőség,
a HIRKER Rt. és
a Nemzeti Hírlapkereskedelmi Rt.

Nyomdai munkálatok:
COMP-Press Kft.
<http://www.comp-press.hu>
E-mail:
comp-press@mail.datanet.hu.
Felelős vezető:
Ibós Ferenc
ügyvezető igazgató

A **Barátság** megtalálható
az alábbi Internet-honlapon:
www.datanet.hu/compress

Címlapunkhoz

Szalmaszálból – katedrális

Bizonyára alig akadna néhány ember, aki legalább megközelítőleg kitalálna, pontosan mit is lát címlapképünkön. Olajos György grafikusművész legutóbbi *fotói* hasonlóképpen zavarbaejtőek, ám a képzeletnek határtalan örömet és feladatot nyújtó munkák. Olajos kiszórt kacsatok vagy mindennapi tárgyaink apró, a legtöbbünk számára teljesen észrevehetetlen részleteit fotózza le. A kész fotót szétvágja, és a darabokat forgatva egymás mellé sorolja. A szimmetrikus tükrözés nyomán önállóan tűnő alakzatok elevenednek meg, amelyek variálásával végtelen gazdagságú minta jön létre. Az eredeti környezetükből kiemelt és felnagyított részletek a kompozícióban egy véget nem érő kirakójáték építőköveivé lesznek, s e tükrözéses, összerakós játék során *szalmaszálakból lassan egy katedrális épül fel*. Szemétre szórt, rozsdás huzalokból gombostűkre szúrt csoda-bogarak sora bukkan elő, velencei málló téglafalakból színpompás patchworkerítő és vörösen gomolygó vonal-labirintusból napfoltkitörések bontakoznak ki.

Olajos *grafikai munkáin* hajladozó vonalhálók alkotják azokat az alapmintákat, amelyek tükrözése és forgatása révén sűrű gézfátyolra emlékeztető finom felületek keletkeznek. Bennük millió apró alakzat búvik meg, s csak türelmünkön és találgatásunkon múlik, mi mindent fedezünk fel szemlélésükkor. Első ránézésre kuszán hullámozó vonaltengernek tűnnek e képek, valami áttekinthetetlen lüktetésnek, amelybe kissé bele is szédülünk. Ha azonban vállalkozunk e különös dzsungel feltérképezésére, meglepő felfedezéseket tehetünk: sűrűsödéseket, csomópontokat, szétnyílt hasadékokat találunk, és előbb-utóbb nyomára bukkanunk a szerkezetet adó *szimmetriának*. A keretek közé szorított káoszról felsejlik valami rejtett rendező elv működése, és ámulva vesszük tudomásul a csodálatos megszerkesztettség, a rend kibontakozását. Hogy mindez láthatóvá és értelmezhetővé váljék, olyasmire van szükség, aminek talán a leginkább híján vagyunk: odahajló figyelemre és közeli, elmélyült tanulmányozásra.

Olajost a sorolás, az ismétlődés ritmusából kialakuló rend kérdése foglalkoztatta a kilencvenes évek közepén született műveiben is, amelyek kiindulópontjával természetes anyagokat – különböző *magvakat, madártollat* – választott. Gondos földművesként és megszállott kincskeresőként gyűjtögette, halmozta fel, majd válogatta és rendezte sorba magvait, míg meg nem született a nagy mű, az „Égi *hombár*”. Óriási türelmet igénylő, aprólékos munkával készülő kompozíciói nagy kérdés elé állítják a művészt: hogyan és mikor fejezze be azokat? Ha az alkotó belefeledkezik végtelen világokat teremtő játékába, hallatlan mértéktartást és fegyelmet követel abbagyni azt és meghúzni a határokat.

Hinnék-e, hogy címlapunkon tengeri sós levegő által kimart, velencei téglafalakat látnak, felkúszó gyökerekkel? A tekergő gyökérkégyokról készült fotórészletek szimmetrikus tükrözésével és ismételtetésével meg-hökkentő képzeletbeli lények jönnek létre: mintha *maszkokat, egy katedrális kiugró, csipkés tornyait vagy felröppenő madarakat* látnánk, és még ki tudja mi mindent, mert képzeletünk szünet nélkül kalandozik e gazdag formák között. Málló téglafal és gyökér: napi körútjainkat szegélyező semmiségek, amelyek mellett fázósan megyünk el. Ebből a kicsiből, jelentéktelenből, mégis csírákat és jelentést hordozóból születik meg egy teljesen új világ, Olajos György művészi világegyeteme.

Bátorfi Andrea

Címlapunkon Olajos György „Venezia – 1999. június 11.” című fotókollázsának részlete látható.

Olajos György 1953-ban született Budapesten. A Képzőművészeti Főiskolán 1979 és 1985 között folytatta tanulmányait a sokszorosító grafika szakon. A hetvenes évek elején Magyarász Imre tanítványa volt. 1972-től vesz részt egyéni tárlatokon. 1992-ben a IX. Nemzetközi Miniaturtextil Biennálé, 1998-ban a Textilbiennálé díját nyerte el. 1992-ben a Dalai Láma szentelte fel a Tar és Pászti között lévő buddhista sztúpába készített bronzdomborművét.